

RECENSIE CABARET

Het naturel van Kommil Foo

30/04/2023 om 09:00 door [Karel Michiels](#)

Raf en Mich Walschaerts eren in deze nieuwe voorstelling niet alleen hun ouders, maar ook hun vakmanschap als theatermakers. Zelden stonden ze zo naturel op het podium.

Wat zou je tegen je vader willen zeggen als hij nog een kind zou zijn? Misschien wel dat hij de beste leraar ooit zou worden, in het geval van Jef Walschaerts. Het is alsof zijn twee zonen staan te mijmeren, alsof ze ter plekke herinneringen ophalen aan hun ouders, alsof ze de voorstelling ter plekke creëren.

Ooit pakte Kommil Foo uit met spectaculaire decors en constructies, vandaag hebben ze genoeg aan hun uitgepuurde teksten, schijnbaar spontane dialogen bijna en verstilde liedjes. Mich zingt hoger en breekbaarder dan ooit, Raf fluistert zijn halve parlando's, de samenzang klinkt nog hechter. De begeleiding op piano en gitaar is klein maar ragfijn. Een ongemeen grappige stilte mondt uit in een funky humanbeatboxtune met zalige dansmoves. Vader Walschaerts was een fantastische danser, vandaar. En het publiek mag meedoen, meescatten ook, zoals Mich zo goed kan. Nooit gedacht dat Kommil Foo ons daar nog eens toe zou aanzetten.

Mich kan ook boos zijn, en met zijn broer recapituleert hij het gesprek dat daaraan voorafging. Het past allemaal in het grote familieverhaal. Dat begint in de jaren 1940 met de vroegste herinnering van Jef. In 1961 speelt zich een magisch moment af, ook al komt George Clooney plots voorbijgelopen. Het verleden blijkt de broers ook niet altijd even scherp voor de geest te staan. Ze corrigeren elkaar, kruipen in de huid van hun ouders en dwalen af naar hun eigen liefdesleven. Soms gaan ze radicaal meta, wat de waarachtigheid van het geheel paradoxaal genoeg alleen maar ten goede komt. Het lijkt bij momenten alsof je met de mannen aan de bar staat en ze honderduit vertellen.

Van kwetsbaar naar komisch en terug

We willen hier niet spooien welke dieren Mich zo meesterlijk imiteert, maar ook zij hebben hun plaats in dit verhaal. En ze zijn natuurlijk onweerstaanbaar grappig. De humor van Kommil Foo is nooit hard of complex, maar wel altijd raak. Op zijn minst is hij goed voor een monnellach van mentale verlichting, vaker voor een bevrijdende, collectieve lach, de ideale tegenhanger van de ontroering en de kwetsbaarheid in de liedjes.

Op het einde wordt de cirkel mooi en vooral gepast rondgemaakt, in een scène die opnieuw heel natureel overkomt. Vader en zoon in hun dagelijkse habitat, en toch is er plots die flits naar het verleden.

We hebben Kommil Foo in deze krant al vaak bewierookt, maar ze blijven na meer dan dertig jaar dan ook op het hoogste niveau theater maken, in een volstrekt unieke stijl bovendien, die het beste van het Nederlandse cabaret nog altijd samenbrengt met de mooiste Vlaamse verhalen en hun heel eigen en toch zo vertrouwde vorm van humor.